

SIMO OJANEN

PELLE
HERMANNIN
MANSIKKALOMA

Pelle Hermannin mansikkaloma

Simo Ojanen

Pelle Hermannin
mansikkaloma

SAGA Egmont

Pelle Hermannin mansikkaloma

Copyright © 1987, 2026 Simo Ojanen and SAGA Egmont
All rights reserved

ISBN: 9788727350424

1st POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Hellurei mansikkalomalle!

Sirkuspelle Hermanninpoika Hermanninpoika ilmoitti sen sirkustirehtööri Juusolle eräänä keväänhöytyisenä päivänä. Juuri sinä päivänä sirkus Hepokatin eläintenkesyttäjä Carlos näki kesän ensimmäisen pääskysen ja neiti ennustaja Sylviällä oli angiina.

Ja mitähän Hermanninpoika sitten ilmoitti tirehtöörille?

– Isoherra sirkustirehtööri, Hermanninpoika hengähti ja seiso juuson asuntovaunun alimmalla portaalla. Tirehtööri itse syöä mössötti omena vaunun ovella. – Minäpoika lähdet tästä MANSIKKALOMALLE!

– Häh? Että mitä? tirehtööri oli tukehtua omenaansa.

– Lähdet mansikkalomalle... vaikkasta huomenna. Laukku on jo pakattu.

– Mansikkalomalle! Kesälomalle! Voihan konkurssi. Nyt juuri, kun paras kesä on edessä. Hermanninpoika, sinä et voi jättää meitä puulaan! Sirkus Hepokatti ei tule toimeen ilman pelleä.

– Olisiko johtajalla aikaa yksi punainen minuutti? Minä ha-

luan näyttää sinulle jotain! Hermanni lähti tallustelemaan edeltä sirkusareenalle, jossa oli parhaillaan harjoitus menossa.

– Tirehtööri on hyvä ja katsoo! Hermanni virnisti.

Ja Juuso seurasi ällistyneenä, kuinka areenalla söhröilivät ja kaatuilivat apupellet, Sipi ja Saku. He yrittivät hypätä toistensa housuihin yhtäaikaan! He imuroivat naurua ja kikatusta! He soittivat ilmapalloilla marsseja ja kaatuilivat joka suuntaan nurinnarin.

Juuso taipui naurusta kaksinkerroin ja takoi käsiään vasten reisiä.

– Fantastista! Naurettavaa! Hermanni, nehan ovat melkein yhtä hyviä kuin sinä! Mistä sinä olet löytänyt tällaiset pellet?

– Löytänyt! Hermanni tuhahti. – Minä olen opettanut heille temppuja koko kevään. Töitä siinä oli, mutta nyt se jo sujuu. Minä olen mattisentatti, että katsojilla tulee olemaan hekottavan hauskaa!

– Mutta sittenkin, Hermanni... sinä olet sentään ainutkertainen, ainutlaatuinen ja ainut pelle Hermanni!

Hermannista tuntui somalta kuulla kehusanoja, mutta nyt hän ei antaisi periksi...

– Isoherra tirehtööri! Minäpoika olen jokaikinen vuosi pitänyt lomalystin syksyn sateenlotinoilla tai paukkupakkasilla, enkä ikuna kesällä! Minä en enää muista, mimmoinen kesä on. Onko ruoho vaikkasta mansikanpunaista vai plätynkeltaista? Tirehtööri, minä haluaisin mennä lorvehtimaan päiväksi, pariaksi äitikan luo ja sitten hoipparoida ympäri ämpäri Suomenmaata. Ihan varmana sirkus Hepokatti pärjäilee ilman meikäroikaletta!

Sirkustirehtööri Juuso kuunteli hymynväike silmäkulmassa Hermannin hellyttävää esitystä.

– Hyvä on. Lähde lomalle. Minä komennan sinut sille man-

sikkalomalle! Olet sinä sen ansainnut. Mitä sinä vielä siinä seisot? Hop, mansikkalomalle siitä!

– Kiitos, tirehtööri! Hermanni vatkasi tirehtöörin kättä. – Minä lähettelen tänne kortteja, että voitte sitten äimistellä, kuinka kiemuraisia lomapolut voivat olla!

Ja nyt Hermanni lähti sydän hurjanlaisesti pompotellen neiti ennustaja Sylvian asuntovaunulle. Hän koputti oveen kolme kertaa ja odotti. Kohta Sylvia kurkkasi ovenrakosesta ja sitten ovi lennähti selkosen selälleen ja Sylviällä oli kukkaishymy huulillaan.

– Voi Hermukka! Minä justiin ajattelin sinua ja sinun suloisia mutruhuuliasi ja pompulanenukkaasi! Tule sisään, kultaruikkunen!

– Kiitos vaan, Sylkky, mutta minä en kerkiä nyt, Hermanni huoahhti. – Sylvia, älä nyt hermostu ja tuskaile ja huhkaile, mutta minäpoika lähdän tästä vilivonksistavoo MANSIKKALOMALLE! Ei tänään, mutta vaikkasta huomenna!

– Apua! Hermanni! Miksi sinä jätät minut! Hermukka, minä olen tulipunaisessa angiinassa... apua!!! Sylvia parkui kuin palo-sireeni ja repi hiuksiaan, ja Hermanni oli jo sanomaisillaan, että olkoon koko mansikkaloma. Hän istutti Sylvian tuoliin ja mois-kautti rauhoittelusuikon.

– Neiti ennustaja Sylvia, Hermanni sanoi melkeistä vakavasti. – Nyt minä tunnustan sinulle jotakin, mutta et paruu... korvat meene lukkoontukkoon. Minäpoika olin yhtenä päivänä tohtorissa. Se tutki ja kopisteli sydämet ja keuhkopussit ja mahareput ja nau-runystyrät ja kaikki munaskuut ja sanoi, että minulla on sielun selässä reppu... eipäs kun retikka ressi STRESSI! Minun pitää kii-ruusti mennä lomalle. Se on tohtorin määräys. Se on melkeistä kuin resepti!

– No, mutta Hermanni, sittenhän se on kokonaan toinen asia! Sylvia lauhtui. – Tottakai sinun pitää päästä lomalle. Minä tulen auttamaan sinua pakkaamisessa, kultamössökkä.

– Kiitos vaan mahottomasti, mutta minäpoika olen jo pakannut, Hermanni ilmoitti. – Mutta jos vaikkasta semmoinen lähtösuukkonen ja – molemmille poskille!

Hermannin ummisti silmänsä ja tunsi samassa poskissaan niin kuumahenkiset suukot, että ne melkeistä polttivat! Sitten Sylvia otti sakset ja nipsautti hiuksistaan ison kiehkuran ja antoi sen hänelle lomamuistoksi. Hermanni kipitti onnellisena kuin pensasmöhkiäinen asuntovaunulleen.

Seuraavana päivänä Hermanni Hermanninpoika lähti MANSIKKALOMALLEEN. Koko sirkus Hepokatin väki oli portilla saattamassa. Hermannilla oli toisessa kädessä matkalaukku ja toisessa pari pössäkkää. Neiti ennustaja Sylvia oli vilkuttamassa koiraherra Lurppu I Suuren kanssa. Sylvia oli luvannut hoitaa Lurppua sillä aikaa, kun sen isäntä koikkelehti lomapoluilla.

– Hellurei joka iikalle! Minäpoika palaan sitten, kun palaan! Hermanni kuulutti ja lähti tallustelemaan aurinkoista katua maailmalle.

Lusikkasatu

Hermann Hermanninpoika molskautti molemmat takakoivet veteen, poimi hyppysiinsä maailmansuuren mansikkamollukan, leväytti suunsa apposenammolleen ja heitti mansikan kielenkärkeen vilivonksistavoo!

Hän oli onnellinen kuin timotei tuulessa. Mansikkainen loma oli vasta alkanut ja mieli kuikkelehti taivaissa ja maissa. Hermann ajatteli juuri rakkaudella neiti Sylvialla, kun joku pukkasi häntä kylkeen.

– Hei, pelle! Kerro satu! pörröpäinen pojanpirpana pyysi. Pojan rinnalla seisoivat vähän isompi tytöntyllerö ja hymyili herttaisesti kuin kymmenen päivänkakkaraa auringossa.

– Vai satu, Hermann hymyili. – Mistähän minäpoika kertoisin? Kaloista vai haloista vai kuusta tai puusta vai jostakin muusta?

– Kerro vaikka lusikasta, sellaisesta oikein koreasta lusikasta, keksi pojanpirpana.

– Sellaisesta lusikasta, joka on ollut kuninkaan, tytöntyllerö henkäisi. – Tai prinssin... tai prinsessan.

– Tai presidentin tai sen vävyn! poika lisäsi nauraa käkättäen.

– Jookunjoo! Hermanni innostui ja loiskutteli vettä varpailaan. – Olipas kerran yhdessä maassa semmoinen prinsessa Temppuilija, joka kiukutteli ja marmatti ihan kaikesta. Vaatteista ja ruuasta ja leikkikalusta ja – ihan kaikesta! Jos ulkona paistoi aurinko, prinsessa Temppuilijan mielestä olisi pitänyt sataa. Ja jos ulkona vaikkasta satoi, silloin olisi pitänyt paistaa päivä!

– Ihan tyhmänrämä prinsessa, poika puuskahti. – Mutta sun kyllä piti kertoa siitä koreasta lusikasta!

– Ihan justiin päästään lusikkaan, Hermanni lupasi ja ryyppäsi välillä emopellen mustaherukkamehua. – Se prinsessa tahtoi syödä vain yhdellä tietyllä lusikalla ja jos ruokapöytään tuotiin vaikkasta vaan vahingossa väärä lusikka, prinsessa heitti sen päin seinää. Ette ikuna usko, mitä yhtenä päivänä sattui kuninkaanlinnassa. Liian kauheaa... kerronko, en kerro!

– Kerro! tyttö vaati. – Sun on pakko, kun kerran aloitit...

– Kerrotaan sitten. Sinä päivänä kuninkaallinen astianpesijä Siistisormi oli pessyt justiin mahottoman ison tiskin ja kuivaili lusikoita kuninkaalliseen pyyhkeeseen... kun... ette arvaa... ikkunasta lensi lössöposkinen harakka ja koukkasi nokkaansa prinsessa Temppuilijan lusikan! Ihan totta, kuin piisamirotan potta!

– Voi hirmu! säikähti poika. – Tuli metakka?

– Tuli! Se oli yhtä porua ja karkua kuninkaallisessa keittiössä. Astianpesijä Siistisormi kuumeni kiukusta niin, että loikkasi välillä pakastimeen jäähylle.

– Miksei kukaan lähtenyt sen harakan perään? tytöntyllerö henkäisi.

– Lähtipäs! Kuninkaallinen pikajuoksija Nopsakinttu lähti

LOMA KUTSUU PELLE HERMANNIA, MUTTA KOMMELLUKSET SEURAAVAT!

Pelle Hermanni kaipaa taukoa sirkuksen vilkkaasta arjesta ja lähtee mansikkalomalle. Heti aluksi hän päättää kiivetä huikean korkeaan näkötorniin, mutta huomaa pian, ettei pääse sieltä enää alas. Löytääkö Hermanni pakoreitin, vai meneekö hänen lomansa heti kättelyssä pilalle?

Kesäinen kirja sisältää 14 tarinaa Pelle Hermannin hulluuttomasta lomasta.

Simo Ojanen (1940–2021) oli suomalainen kirjailija, toimittaja ja käsikirjoittaja, joka tunnetaan erityisesti Sirkuspelle Hermanni -hahmostaan. Ojanen käsikirjoitti myös Rölli-sarjaa.